

la veu de Benicarló

de Benicarló

**OBRES
EMPANTANADES,
NO COMENÇADES
I BARRADES AL
PÚBLIC.**

CONTINUA
LA SETMANA DE **PASSIÓ I
PENITÈNCIA**
BENICARLANDA
(i el que ens queda)

CANVIEN L'ORDENANÇA DEL DIMECRES

OBRES EMPANTANADES, NO COMENÇADES I BARRADES AL PÚBLIC. CONTINUA LA SETMANA DE PASSIÓ I PENITÈNCIA BENICARLANDA (i el que ens queda)

text REDACCIÓ

Treballs paralitzats per culpa de la crisi econòmica o de la inoperància política. A Benicarló, hi ha, almenys, tres obres necessàries per a la ciutadania que estan patint endarreriments o ni tan solament han començat per aquestes causes: el desdoblament de l'N-340, el nou col·legi Àngel Esteban i el pàrking de l'UA-19.

Així, el desdoblament de l'N340 ha rebut fons de nou enguany, però qui ha tingut la sort de conèixer la quantitat (que no som tots) la qualifiquen d'irrisòria. L'obra s'allarga en el temps i ningú és capaç de definir quan s'acabarà (bé, ara està paralitzada fins...). Mentre, es posa en perill la vida dels treballadors del polígon industrial, com ha advertit aquesta setmana el regidor d'Urbanisme pel desgavell circulatori que provoca tindre aquella zona completament empantanada. El de l'Àngel Esteban tampoc té nom: promeses i més promeses que, de moment, ningú ha complit. Els consellers d'Educació es succeeixen en el càrrec i els xiquets continuen rebent classe en els barracons. De pel·lícula de Berlanga... Finalment, en La Veu d'esta semana analitzem perquè no està obert al públic encara l'aparcament subterrani de la UA19, més conegut pel de les monges. I és que, malgrat que amb *la iglesia hemos topado*, l'empresa adjudicatària dels treballs encara no ha fet els deures i no ha emplenat els necessaris tràmits amb Iberdrola i, per tant, la cavitat

ve de la pàgina anterior

subterrània segueix dormint el somni del justos. Algú haurà de pagar les conseqüències de que un any després de finalitzades les obres, no estiga obert, no?

No tornem a fer referència a la paralització de les obres de la depuradora, l'absència d'obres de protecció de la costa nord, les del Passeig Sud o els de la nova carretera Benicarló-Peníscola. Ja són massa les ocasions en les quals un o altre tema ha estat portada d'aquest setmanari. Però conste que des de La Veu, ho continuem reclamant.

UNA OBRA EMPANTANADA: EL DESDOBLAMENT PERILLÓS DE L'N-340

L'ajuntament de Benicarló ha demanat al Ministeri de Foment que obri al trànsit la rotonda que comunicarà el desdoblament de l'N340 amb el Polígon Industrial El Collet. El motiu no és altre que la perillositat que suposa per al dia a dia atés el considerable trànsit de camions que existeix en aquella zona densament ocupada per empreses i l'encariment dels costos que suposa per als empresaris que tenen el seu negoci allí. Per això, "si es produeix una accident de trànsit, nosaltres no volem ser responsables per no haver advertit del perill", va advertir Pedro López, regidor d'Urbanisme. El problema és que a l'estar tancat per les obres l'accés complet a la rotonda, els camions que operen en el polígon han de baixar de nou fins a la Bassa de Sales, prop de la població per a creuar d'una banda a una altra de les instal·lacions, amb el consegüent increment de vehicles per l'obsoleta carretera. I és que el polígon industrial, situat en la zona oest del terme municipal de Benicarló, es troba separat de la població per la carretera Benicarló-Càlig, que també està en obres, creuada per la futura N-340. Els camions que es dirigeixen al polígon industrial des de Benicarló tenen accés només a la part nord de les instal·lacions, ja que per a arribar a l'altra part "han de baixar de nou fins quasi Benicarló perquè la rotonda de l'N340 està inoperativa" i tancada al

trànsit. Tot, provocat per l'alentiment de les obres per la crisi. Així les coses, els camions i vehicles pesants han d'agafar de nou l'estreta carretera Benicarló-Càlig, baixant fins a la zona coneguda com Bassa de Sales, prop ja de la població, on existeix un pas que els permet realitzar de nou el gir. Això complica les comunicacions dins de les instal·lacions, sobretot per a les empreses que disposen de diverses naus industrials en el complex industrial "i posa en perill als usuaris de la carretera, per l'increment del trànsit rodat en ella", va denunciar López.

Precisament, la perillositat del vial, és la raó per la qual s'estan escament obres de millora en esta carretera de Càlig encaminades a ampliar els vials i millorar la seguretat del paviment. Els treballs, per fer més difícil la situació, s'estan desenvolupant en aquests moments en el Polígon industrial, coia que complica encara més les comunicacions internes per als empresaris que desenvolupen el seu treball en ell. És per això que, a més de la carta remesa a Foment, perquè quedara constància de la situació, els

regidors d'Urbanisme i Promoció Econòmica del municipi es van reunir amb Domingo Espejo, representant del ministeri, per a aconseguir un acord per a la ràpida solució d'aquesta problemàtica. De moment, el passat cap de setmana algú es va tirar pel dret, i de sobte es va obrir al trànsit la rotonda, després de retirar els cons de senyalització provisionals que l'empresa adjudicatària dels treballs havia col·locat.

UN ALTRA OBRA... NI COMENÇADA: L'ÀNGEL ESTEBAN

I Benicarló també continua pendent de l'inici de les obres de construcció del nou col·legi Àngel Esteban. Ho està, malgrat que les últimes notícies no són gens encoratjadores per la situació econòmica en la qual es troben les arquitectures autonòmiques. Tot i això, la regidora d'Educació, Rocío Martínez, va assegurar que "les últimes notícies que nosaltres tenim és que les obres començaran com més prompte millor, però encara estem pendents que ens confirmen la data d'inici de la construcció". Per a agilitar els tràmits, el consistori segueix amb les obres

ve de la pàgina anterior

d'urbanització del sector on es construirà la nova infraestructura educativa, que acollirà als alumnes que ara reben classe en aules prefabricades. La necessitat de construir aquest centre educatiu és apressant, atès que els alumnes ja duen cinc cursos escolars en l'estructura provisional. Des de la creació del centre educatiu per l'augment poblacional del municipi, els escolars no han conegut un col·legi en condicions. La situació en la qual es troben aquests alumnes, no obstant això, no entela les perspectives municipals per al pròxim curs escolar, quan s'espera que "no haja problemes per a escolaritzar a tots els alumnes".

I UNA ALTRA MÉS... TANCADA AL PÚBLIC: L'APARCAMENT DE LA UA19

El passat mes d'agost la recién nomenada consellera d'Infraestructures, Isabel Bonig, visitava les obres ja finalitzades, i sufragades gràcies als fons procedents del Pla Confianza, de l'aparcament subterrani de la plaça Extremadura. Ara, quasi un any després, segueix tancat al públic per problemes entre l'empresa constructora i Iberdrola, que és qui ha d'atorgar els permisos necessaris per a l'electrificació de les instal·lacions. "L'empresa ha mostrat el seu interès a signar com més prompte l'acord amb Iberdrola, i nosaltres estem damunt perquè ho facen", va explicar el regidor d'Urbanisme. Abans, no obstant això "s'han de solucionar totes les traves legals i impediments burocràtics i administratius" que existeixen entre les dues parts. És per això que "els serveis tècnics de l'ajuntament i jo mateix estem damunt del tema" per a aconseguir una resolució ràpida i permetre que les instal·lacions s'obrin al públic com més prompte millor. De fet, les intencions de l'equip de govern eren obrir les instal·lacions durant el passat mes d'octubre per a donar solució als problemes d'aparcament que existeixen en el municipi. Per això es va dissenyar el repartiment de la

superfície de la plaça que s'habilitarà sobre l'aparcament, i que s'urbanitzarà gràcies als romanents procedents del cost inferior de les instal·lacions.

El projecte, no obstant això, tampoc es pot executar fins que no finalitzen els treballs d'acondicionament de l'aparcament, que ocupa una superfície de més de 3.000 metres quadrats. En les instal·lacions s'han construït 120 places d'aparcament que ajudaran a descongestionar el trànsit del centre de la ciutat, gràcies a una inversió que va superar els 1,4 milions d'euros. Les intencions del consistori és que la

gestió segueisca la mateixa línia que l'aparcament subterrani de la plaça de la Constitució: la primera mitja hora gratuïta per a afavorir la seua utilització i després, tarifar en funció del temps que s'utilitze. Pel que fa a la plaça, disposarà d'una zona enjardinada i estarà equipada amb jocs infantils. També comptarà amb dos accessos directes des del col·legi de la Consolació, situat al costat dels terrenys, per a facilitar l'entrada i eixida dels estudiants del centre, i evitar problemes amb el pas de vehicles en l'avinguda i l'accés al pàrquing.

INCOMPLINT LA PARAULA: CANVIEN L'ORDENANÇA DEL DIMECRES ABANS DE L'APROVACIÓ DE L'AUTONÒMICA

text NATÀLIA SANZ

Els venedors del mercat ambulant de roba de Benicarló van manifestar el seu disgust després de la reunió mantinguda amb la regidora de Comerç, Maria Ortiz, en el consistori. José Carmona, portaveu de la Plataforma de venedors, va detallar que “ens ha dit que van a portar endavant la nova ordenança del mercadet”, contradient així les últimes declaracions realitzades tant per l'edil com per l'alcalde del municipi. En ambdós casos, se'ls va garantir als venedors que no es modificaria l'ordenança fins que no s'aprovara la d'àmbit autonòmic, ja que és de rang superior. Entre els articles que es canviaran es troba l'emplaçament del mercat, que es traslladaria a la plaça de la Constitució. “Li preguntarem si no anava a fer cas als informes de la Policia i urbanisme i ens va dir que allí no posava que es prohibia el trasllat, només es recomana”, va detallar Carmona. Un altre dels punts amb el qual no van estar d'acord els venedors en la reunió informativa amb l'edil és que “ens ha tornat a dir que hem de tenir un tendal, tots igual, i que serà condició indispensable per a plantar la parada en la plaça”. Els venedors van preguntar a l'edil sobre “què passarà si una persona no pot assumir el cost que representa, i ens va dir que no podria plantar, que és condició indispensable”. Davant aquestes afirmacions, els venedors li van anunciar a l'edil que “si fa la nova ordenança sense esperar a l'autonòmica, nosaltres presentarem totes les al·legacions que considerem oportú”. Al finalitzar la reunió els representants dels venedors es van acostar al despatx de l'alcalde “que encara no ens ha rebut, malgrat que va dir que ho faria. I encara seguim sense data per a la reunió”, va lamentar Carmona.

Maria Ortiz, regidora de Comerç, va recordar que “des de l'ajuntament mai se'ls ha negat una reunió sinó que simplement se'ls ha informat que és l'àrea de comerç la responsable de la gestió dels mercadets” i que per això se'ls va convocar a la reunió que es va celebrar en el saló de

plens de l'ajuntament. En ella se'ls va puntualitzar que el canvi d'emplaçament és “una competència que depèn únicament i exclusivament del consistori i açò apareix tant en la nova llei com en la que regeix actualment. Així ho vam fer constar tant la tècnica com jo mateixa als venedors presents en la reunió”. Referent a la compra de tendals per a les parades que s'instal·laran en la nova ubicació, Ortiz va recordar que “és necessari unificar la seua imatge i més tenint en compte que la plaça de la Constitució és el cor de la ciutat. De fet hi ha una ordenança que regula la imatge dels espais públics i si açò no es porta a terme en el mercat ambulant representaria una discriminació envers la resta d'empresaris d'establiments de la ciutat que han hagut de complir amb aquestes normes”. L'edil de Comerç va tornar a defensar que els informes d'Urbanisme i Policia mai s'han mostrat contraris a aquest canvi d'emplaçament sinó que suggereixen mesures correctores com és el compliment dels horaris de càrrega i descàrrega. “En qualsevol municipi s'exigeix el compliment d'un horari, és lògic que un venedor no arribe a les 10h i plante la seua parada si l'hora marcada és altra”, va concloure.

JA SOM AUTOSUFICIENTS, ENS MENGEM LA NOSTRA MERDA

text i foto NATÀLIA SANZ

Més d'una dècada després d'iniciar el procés, la zona nord de Castelló és autosuficient en el tractament dels seus residus. Els 49 municipis que componen la zona I ja disposen de la planta de tractament de Cervera per a dipositar les seues escombraries. La consellera de Medi ambient i el president de la Diputació de Castelló i també president del consorci, descobrien la placa que demostrava la posada en marxa de les instal·lacions. En total "quasi quaranta milions d'euros d'inversió", va destacar Isabel Bonig, per aconseguir el tractament sostenible dels residus. La consellera va recordar també que amb la posada en funcionament de la planta de Cervera la província de Castelló "és la primera de la Comunitat Valenciana a tenir totes les seues infraestructures en marxa".

En les instal·lacions s'ha buscat la implantació d'un sistema que "suposa un avanç mediambiental" respecte a altres plantes amb el mateix objectiu. La diferència respecte als sistemes coneguts i implantats fins a la data en el territori nacional es basa en la utilització d'un tractament mecànic-biològic, que presenta grans avantatges ambientals pel seu escàs impacte al medi, així com la flexibilitat que aquesta tecnologia suposa. De fet, en la planta de Cervera es poden separar amb el residu sec, estabilitzat i higienitzat, les fraccions del residu realment reutilitzables, recuperables i reciclables, i valoritzar la resta de fraccions de manera material o energètica previs, aprofitant el seu potencial energètic en substitució de combustibles fòssils i no renovables la resta de fraccions, destinant a eliminació (abocador) sols una menuda part del residu d'entrada. En la nova planta es poden tractar fins a 4.500 tones de residus, amb una tecnologia basada en

enginyeria italiana "que no fa olor", com van intentar demostrar acostant-se a un dels terminals de compactació.

Les instal·lacions del projecte poden tractar fins a 220.000 tones de residus l'any i han generat "més de 60 llocs de treball directes", com va assenyalar Bonig en el seu parlament, "generant uns recursos a les poblacions integrants del consorci que són fonamentals en aquests moments". La consellera va concloure afirmant que "les escombraries no tenen color polític", com a manera de reconeixement a l'esforç de les poblacions que conformen el consorci per arribar a acords i traure endavant els seus objectius. I és que precisament aquesta ha estat la clau per a dessemboscar la gestió del consorci i aconseguir un impuls que en tots els anys que duia en marxa l'agrupació no s'havia assolit. Javier Moliner va destacar que la infraestructura suposa "un pas endavant molt important, perquè hem estat capaços de sobreposar esforços gràcies a la generositat de tots per a arribar a acords" i que "en un moment de nous temps polítics, la política de consens és molt important". A més va puntualitzar que "els ciutadans volen alçar la tapa del contenidor i que a partir d'ací, la gestió dels seus residus els coste el menys possible. I aquest és el nostre repte", al·ludint a les fortes crítiques que ha rebut l'augment del cost del rebut de les escombraries en la zona. A l'acte d'inauguració de la planta de tractament de residus de Cervera van acudir una nodrida representació de polítics de la zona nord de Castelló. Cal destacar que la consellera va demanar a l'empresa que gestiona la planta la realització d'una jornada de portes obertes "perquè tots els ciutadans la coneguen i sàpien de primera mà què s'està fent ací".

MARCA CONJUNTA PER A LA MAR DE BENICARLÓ I PENÍSCOLA

text NATÀLIA SANZ

El Pla de Competitivitat Benicarló-Peníscola segueix complint etapes, després dels problemes provocats per l'anterior gerència. L'empresa que va resultar adjudicatària en el concurs convocat per a desenvolupar el pla, no va complir amb les expectatives de les administracions locals "perquè era una empresa de fora que no coneixia ni el producte ni als empresaris, i és un poc difícil treballar així", va assegurar Maria Ortiz, regidora de Turisme de Benicarló. Així les coses en una de les últimes reunions dels agents implicats, es va decidir rescindir el contracte amb l'empresa i que siga Sara Bayarri, tècnica de Turisme de l'ajuntament de Benicarló, qui duga endavant les accions plasmades en el projecte "juntament amb els tècnics de Peníscola", va puntualitzar Ortiz. Bayarri va ser l'encarregada de presentar la marca única que aglutinarà el producte nàutic que vendran durant els pròxims anys, gràcies al Pla de Competitivitat, els ajuntaments de les dues localitats costaneres i els seus empresaris. El disseny pretén acollir sota el mateix paraigua "a tots els productes que es venen als turistes", va destacar la gerent del Pla. La marca està reforçada amb la frase "el mar en les teues mans, que també apareixerà en totes les referències promocionals" ja que el producte nàutic és l'objectiu del desenvolupament turístic.

Durant aquesta anualitat està previst el desenvolupament d'una sèrie d'accions en les quals ja s'està treballant, com la designació de la platja que acollirà les activitats nàutiques que es desenvoluparan de forma conjunta per a les dues poblacions. En la seua elecció es tindrà en compte elements

com l'accessibilitat, altre dels estudis que s'estan realitzant per part d'una empresa especialitzada. El Pla de Millora de l'Accessibilitat pretén "fer un diagnòstic d'accessibilitat dels recursos nàutics i a partir d'aquí, fer propostes de millora" amb l'objectiu d'acostar els esports nàutics a tot tipus de públic. Els plans de senyalització, d'altra banda, s'encarregaran de materialitzar l'acostament als visitants. Finalment, la consolidació del producte s'ha realitzat conjuntament amb l'Estació Nàutica Benicarló-Peníscola. "S'han dissenyat paquets turístics per al pròxim estiu, que combinen estades amb la pràctica d'esports nàutics", va assenyalar la gerent del Pla. Les accions que es desenvoluparan dins del disseny del Club del Producte, d'altra banda, requereixen de la participació "dels empresaris turístics, pel que fem una crida perquè participen en les reunions aportant el seu punt de vista i reclamant les seues necessitats", va concloure Bayarri.

APROVEN EL PAGAMENT DE FACTURES SENSE CONTRACTACIÓ LEGAL

text i foto NATÀLIA SANZ

El ple de l'ajuntament de Benicarló va aprovar el reconeixement extrajudicial de 30.000 euros de crèdit. Ho va fer amb l'abstenció del grup municipal socialista, qui va acusar a l'alcalde d'alçar "les objeccions d'intervenció" per a aprovar "factures que estan fetes a través de contractacions il·legals".

Pepe Sánchez va reconèixer que "qui les han fet tenen dret a cobrar, per això no votem en contra" però va manifestar el seu disgust perquè, va recordar "en 13 anys que estic en l'ajuntament mai havia escoltat admetre a un regidor que està incomplint la legalitat". Sánchez es referia a les afirmacions de José María Serrano, regidor d'Hisenda, qui va mostrar les seues intencions durant el ple que "a partir d'aquest moment, les coses es facen millor. Un dels meus compromisos és normalitzar els procediments d'aquest tipus de concessions que no tenien contracte, com el de la neteja dels edificis públics". A més, es va comprometre que "tots els contractes eixiran a licitació". El portaveu socialista, no obstant això, va arremetre contra ell lamentant que "no té cap mèrit ara dir que es va a complir amb la legalitat, perquè és la seua obligació".

Així, va qualificar de "greus" les afirmacions de l'edil d'Hisenda quan va reconèixer que "s'està saltant la legalitat" al que Serrano li va replicar "què va fer vostè quan estava de regidor de Contractació, tenia totes els contractes legals?, deixe la pregunta en l'aire". El punt finalment va ser aprovat amb els vots a favor de l'equip de govern i els dos edils del Bloc per Benicarló i l'abstenció del PSPV. El ple extraordinari també va aprovar, aquesta vegada per unanimitat, la incorporació de romanents de crèdit, i l'estat d'execució del pressupost de l'ajuntament i del OACSE del quart trimestre del 2011.

Voluntariat pel Valencià

text NATÀLIA SANZ

Aquesta setmana han començat les primeres trobades entre voluntaris del programa Voluntariat pel Valencià. A partir d'ara i durant 10 setmanes, les "parelles lingüístiques" quedaran per conversar en valencià amb un clar objectiu d'integració i també com una bona manera de relacionar-se i conèixer altres maneres d'entendre la vida.

L'Oficina Municipal de Normalització Lingüística (OMNL) ha sigut l'encarregada de recollir les dades de les persones participants i posar-les en contacte, d'acord amb la seua disponibilitat horària i afinitats. Concretament, s'han pogut formar 14 parelles, cadascuna formada per una persona voluntària valencianoparlant i una persona aprenent que vol llançar-se a parlar en valencià. Els voluntariat són majoritàriament veïns i veïnes de Benicarló, mentre que entre els aprenents hi ha persones vingudes d'altres territoris de l'Estat o d'altres països, com ara Romania, Equador, Colòmbia, Uruguai o el Marroc.

La regidora de Normalització Lingüística, Sarah Vallés, s'ha mostrat molt satisfeta per la bona acollida del programa Voluntariat pel Valencià entre la ciutadania i ha desitjat als participants que gaudisquen molt de les trobades. La regidora considera que el programa és una excel·lent eina d'acollida i integració per a les persones novigudes, a banda d'incidir

molt positivament en els hàbits lingüístics dels valencianoparlants.

A hores d'ara, l'OMNL continua rebent sol·licituds, tant de voluntaris com d'aprenents, que s'aniran incorporant al programa. De fet, el Voluntariat pel Valencià estarà obert tot l'any i per participar-hi només cal adreçar-se a l'Oficina Municipal de Normalització Lingüística (c. de Ferreres Bretó, 10, normalitzacio@ajuntamentdebenicarlo.org) o inscriure's a través del formulari en línia del web www.voluntariatpelvalencia.org.

Les regidories de Joventut de Benicarló i Peníscola han programat conjuntament un curs destinat a formar joves com a monitors de temps lliure en menjadors escolars. El curs tindrà lloc del 5 al 26 de maig.

L'objectiu és que els joves puguin accedir a alguna de les nombroses places que ofereixen els diversos centres educatius de les dos ciutats.

El curs, que tindrà lloc tots els dissabtes del mes de maig, va adreçat a joves d'entre 16 i 30 anys que tinguen la titulació de monitor de temps lliure o que hi estiguen matriculats. El període d'inscripció ja està obert i finalitzarà el 4 de maig.

La regidora de Joventut, Rocío Martínez, ha destacat l'elevada sortida laboral d'aquest tipus de cursos i ha anunciat que de cara al mes d'octubre estan treballant en la possibilitat d'oferir un curs de treball en equip.

Apunts de dia de vaga

text JOAN HERAS

El matí té un aire estrany, com de dia de festa. El despertador ha sonat força més tard del que és habitual en un dijous feiner. Mentre prens el café busques les primeres informacions sobre la jornada. L'emissora habitual que tens sintonitzada a la ràdio de la cuina emet una programació especial perquè els treballadors s'han sumat a la vaga. En una altra emissora trobes les primeres dades lògicament contradictòries sobre el seguiment i sobre les impressions que suscita. Sembla que, malgrat tot, el seguiment és considerable, almenys en el sector industrial i de transports.

Ara ja queden una mica lluny les discussions amb els companys de feina sobre l'oportunitat de la convocatòria, la seva utilitat, el paper més que discutible d'uns grans sindicats que ja no se sap ben bé què defensen però que evidentment han renunciat a lluitar amb rigor pels drets de tots els treballadors i sobre els veritables responsables de la crisi que ens orega. A aquestes alçades ja no et sorprèn la diversitat d'actituds vitals davant dels temes socials. Sí que has constatat que aquest cop hi ha hagut més moviment, més crítica, més debat. La gravetat de la situació i les perspectives encara més fosques no deixen massa espai a la indiferència o a la comoditat de l'això a mi no em toca o això no va amb mi. Les duríssimes retallades que el neoliberalisme més descarnat i descarat va aplicant am contundència, tot utilitzant la crisi com a pretext, demanen un posicionament clar de tots aquells que creiem en la necessitat de treballar per garantir uns drets fonamentals o simplement per poder salvar del deteriorament irreversible uns serveis públics de qualitat.

Després, camí del migdia, passeges pel barri i t'adones que la majoria de comerços estan oberts. També es veuen, inusualment, nens jugant a les places ara que el bon temps hi convida. I et preguntes sobre l'efectivitat d'aquesta radical forma de lluita. Està clar que la idea d'una vaga general és la d'aconseguir que el país es quedi realment aturat i aquesta no és la impressió que els carrers del barri ofereixen. També és cert que una vaga general que s'organitza i es pacta oficialment amb uns serveis mínims que garanteixen moltes hores de transports en funcionament no fa possible que la vaga sigui realment general. I si la vaga ja no pot ser veritablement general, potser cal apostar per altres formes de lluita que permetin una expressió del rebuig més rotunda. De fet, la presència massiva de la

ciutadania a les manifestacions que durant tota la jornada es van anar produint, demostra que aquesta és una fórmula molt efectiva d'expressió del rebuig, del descontent davant la política de retallades sense precedents. Sembla ben clar que als nostres governants els incomoda seriosament, malgrat que ho dissimulen força bé, que una part molt i molt important de la societat surt als carrers i a les places per dir que no estem d'acord amb les seves opcions i decisions polítiques.

Et commou viure la complicitat de tanta gent que us ajunteu en un espai i un temps concrets per unir el rebuig i les ganes d'esperança, la necessitat de dir que una altra manera de fer les coses és possible. Persones d'edat, interessos i motivacions molt diferents convergeixen en la queixa i en la protesta oberta i pacífica. Cal valorar aquesta força, aquesta energia, aquesta ràbia per construir noves revoltes i nous projectes. Cal aprofitar aquests moments difícils per construir xarxes, complicitats, idees que obrin nous camins i noves formes de lluita.

Però avui la protesta s'ha fet sentir i era necessari que així fos. Acabada la jornada, amb les eternes discussions sobre les dades de participació, queda la satisfacció de saber que som molts, molts més dels que volen i diuen, els que diem que no. I tant els governants com els sindicats saben que hi ha una realitat contundent que s'escapa al seu control, als paràmetres que els són propicis per tenir les coses ben lligades. L'escenari d'una vaga general, d'una fórmula tradicional de la lluita obrera, obre nous horitzons de lluita i d'alternatives. Avui, després de tot el que va comportar el moviment dels indignats –com a catalitzador d'una nova necessitat d'expressar idees i revoltes– sabem que l'expressió de la democràcia pren formes noves. És imprescindible articular mecanismes de reflexió i de protesta que marquin nous camins. És trist que les noves fórmules prenen forma i dimensió de realitat quan la violència de les reformes socials és contundent i ferotge. Però, com a mínim, el nou escenari de retallades sense precedents obre la necessitat a definir noves estratègies de resistència, de construcció d'alternatives de base. En fi, que potser cal reconèixer que Hegel no s'equivocava gaire quan afirmava que l'evolució és dialèctica, que una tesi genera la seva antítesi i de la confrontació de les dues en sorgeix una síntesi superadora, una nova tesi o situació. Això sí, sense saber ben bé cap a on anem, sense conèixer-ne el punt final. El que sí que sabem bé és la necessitat de lluitar imaginativament i amb rigor per orientar les coses per altres camins.

Fronteres

EDITORIAL

828

la veu de Benicarló
DES DEL 18
D'AGOST DE 1995

Penitents i joiosos

Als benicarlondos ens va el patiment. I a més, sembla que ens agrada. Això podem inferir-ho quan, per tancar aquesta setmana de passió, els nostres polítics ens anuncien, amb tranquil·litat inusual que continuem amb els tres problemes més apressants que tenien damunt la taula: no sé sap quan es re-re...reprendran les obres del desdoblament de l'N-340; no sé sap quan començaran les obres del nou col·legi; no sé sap quan obriran el pàrking que fa un any que està acabat en l'UA-19. Eixos, entre un gratat més, que esperen perdudes en algun del seus calaixos. No sabem si per ser més pecaminosos, per la Setmana Santa o per l'accent religiós, tan anunciat, però ací no sortim d'un esglai quan n'entrem en un altre.

Així, en el que seria el primer pecat d'aquesta història de terror urbà, ens adverteixen que el desdoblament de l'N340 ha rebut diners enguany però no suficients per tirar

endavant l'obra. Una quantitat que, els que ho saben, nosaltres els ciutadans no, diuen, és completament irrisòria. Així està: paralizada. Això sí, de moment, el passat cap de setmana algú amb més seny va tirar pel dret... i de sobte es va obrir al trànsit la rotonda del polígon tancada i empantanada que era un perill per a la circulació rodada.

En el segon pecat, la regidora d'Educació, Rocio Martínez diu que les obres del nou col·legi començaran... com més prompte millor. Grans paraules les seues. Anirem resant atès que la provisionalitat en aquest país dels barracons fa que els alumnes porten cinc cursos escolars en eixa estructura provisional. Sobretot tenint en compte que això, i segons paraules seues, **no entela** les perspectives municipals per al pròxim curs escolar. Encara així diu que... "els serveis tècnics de l'ajuntament i jo mateix **estem damunt del tema**". Estem salvats!

I en el tercer pecat, "problemes burocràtics" estan impedit que es puga ficar en marxa el pàrking conegut com de les monges. Això sí, en paraules del regidor d'urbanisme "l'empresa ha mostrat el seu interès a signar com més prompte l'acord amb Iberdrola". Quins problemes burocràtics deuen ser que fan que estampar una firma coste vora un any? De tota manera, no cal patir, alguns ja li han trobat utilitat i aparquen cada dia a la seua bocana. Deuen tindre fil directe amb... i no els cal la penitència.

En canvi, als joiosos benicarlondos la penitència se'ls està està tornant... angoixant. Açò és la passió portada a l'extrem. Però ja ho diuen... pel patiment s'arriba al cell! El problema és que encara estem... a la terra.

CARXOFA I PANISSOLA

CARXOFA Excepcionalment, a l'equip de govern del nostre ajuntament, per donar suport a l'aprovació d'una moció presentada per l'oposició que demanava la retirada del decret 1/2012 del consell, més conegut com a decret de les retallades, donant suport, d'aquesta manera a les mobilitzacions dels treballadors de l'administració valenciana per aquest mateix motiu. I per desmarcar-se d'aquesta manera del que han fet els seus companys de partit en la resta d'ajuntaments valencians. I sobretot desvinculant-se dels seus companys del poble del costat que han aprofitat la maror per intentar desprestigiar als funcionaris amb tot un seguit de mentides i despropòsits impropis d'una societat civilitzada.

CARXOFA: A la banda de música que diumenge participarà en un importantíssim certamen que se celebrarà a la Sénia. No sabem si guanyaran o no, però la preparació que s'ha dut a terme ja és una veritable victòria!

PANISSOLA: A Marianico el Recorto i a la seua Esperanza Aguirre. Si els deixen manar quinze dies més, s'ho carregaran tot i encara haurem de donar-los les gràcies. La panissola, a aquest parell i, òbviament no cal dir-ho, a tots aquells que riuen les seues gràcies.

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA

Consell de Redacció:
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN ABDON I RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·L

Col·la
XAVIER
RAMON PA
JESUS
JM. S.

FITXA DE SUBSCRIPCIÓ A LA VEU DE BENICARLÓ (2011)

Nom Cognoms
 Domicili Telèfon
 Població CP
 Correu electrònic

Se subscriu a La Veu de Benicarló, per l'import de 85 euros (50 números, anual) prorrogable si no hi ha ordre en contra (l'anulació caldrà avisar-la amb dos mesos d'antelació). Als enviaments fora de Benicarló caldrà afegir 26,60 euros anuals.

Forma de pagament: (1) Domiciliació (2) Transferència Bancària

(1) Domiciliació: Remeteu aquesta butlleta i la domiciliació bancària per 85,00 euros a l'Associació Cultural la Feram de Benicarló (C/Sant Francesc, 95 Casal Municipal - 12580 Benicarló)

Signatura; a dia ____ de _____ de 2011

Domiciliació Bancària

BANC / CAIXA
 ADREÇA
 NOM I COGNOMS DEL TITULAR DEL COMPTE
 CODI DE COMPTE

Senyors, els demano que, fins a una nova ordre, atengueu els rebuts que els presentarà l'Associació Cultural la Feram de Benicarló per l'import de la subscripció a La Veu de Benicarló

(2) Transferència bancària de 85,00 euros (50 números anuals), a favor de l'Associació Cultural la Feram de Benicarló.

C/C 3162 1201 07 1153776529. La transferència s'haurà de realitzar abans de la recepció del primer número de la subscripció realitzada (cal enviar per fax al 964 47 56 98 comprovant de la transferència o de l'ordre de pagament). Fins la recepció d'aquest, no es remetrà el primer exemplar de la subscripció.

Teatro de Guardia presenta:

"Bajarse al moro"

Abril 2012.
Auditori de Benicarló:
Divendres 13 i dissabte 14, a les 22.30h.
Diumenge 15, a les 19h.

LABORA: **Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana**

Col·laboradors: PERE BAUSA, JOAN HERAS, BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, CRIS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, ANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
 © COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

EL BENICARLÓ UNDERGROUND

Volada de primavera?

En el passat número de *La Veu*, ja ho vam insinuar: a vore si ens tocaria donar-los la carxofa als del PP benicarlendo per donar suport a la moció de l'oposició contra el decret de les retallades del govern valencià. En fi, continuem sense saber si algú s'ha tornat boig a dins d'aquest partit o els ha entrat el seny, tot i que siga més tard que prompte, i han pensat que fer un front comú és millor per contrarestar la mala mà que ens toca jugar per lluitar contra la crisi econòmica. Veurem si té continuació o només ha estat una volada de primavera.

Absolutisme

No sabem si és la seua forma de ser o que, de tant en tant, per culpa de coses com la de dalt, per allò de fer el contrari del que són, que també podria ser, se l'in va l'oremus i li surt la versió Hyde. I és que en el passat ple, una altra vegada, el megaregidor Serrano, o siga "el Salao", que és com col·loquialment el coneix tot el món, va tornar a fer estralls amb les seues rèpliques i contrarèpliques a les asseveracions de l'oposició. Amb un to fora de lloc, i diríem que apartant-se de les maneres esperables, només li va faltar fer un bot del seient i llançar-se al coll de la regidora Miralles quan aquesta el rebatia. En definitiva, va convertir la crítica contra la seua actuació com a regidor de govern en alguna cosa més... que devia sobrar. Ja el vam passar per aquestes pàgines pel mateix motiu fa unes setmanes i sembla que encara no ha après la lliçó. Pel que sembla al PP benicarlendo el pot la seua majoria... absolutista. Un consell, i debades: les formes sempre són les formes, i si es perden tot es deforma.

Autopistes...

Va un tafaner, per allò que de tant en tant cal vore món, tot i que siga les Espanyes, i estos dies de

text LA COLLA DE TAFANERS

Pasqua va agafar el seu vehicle per a anar a veure museus... com cal. Així que carretera i manta va anar a parar a les terres de la meseta central. I certament en va descobrir, de museus, i bons sens dubte, però també altres coses curioses que envolten, i mai millor dit, la capital del Reino de España on hi ha els museus. I la primera cosa va ser adonar-se que per arribar a la capital les autopistes quasi ni existeixen. Tot eren... autovies. Compte, algun que altre tram d'autopista, de les de peatge com les que tenim ací, l'hi ha, per poder anar una mica més ràpids, entre algunes ciutats de la contornada de Madrid. Ara, com tota la *comunidad* està envoltada per "Ms", M-30, M-40, M-50, M-300..., autovies que no et costen un euro, òbviament per les de pagament no circula ni Cristo. Ja poden dir que no són rentables! Per això tenen ara a Don Mariano, que ha sortit a la palestra dient... que les vol rescatar! No-res, igual que ací! Que portem anys i països demanant el rescat de l'AP-7, pagada i repagada, i encara estem esperant que ens contesten. Així doncs ací a més de pagar les nostres ara també paguem les d'ells. Au, vingal!

... museus

I bé, al que anàvem, quins museus! Certament, cal llevar-se el barret davant dels museus que tenen els madrilenys. Entre El Prado, el Reina Sofia i el Thyssen et pots delectar veient tota mena de pintura, de totes les èpoques i dels

millors. No, no farem ací un llistat d'obres i pintors, no acabariem mai, només farem referència a una que, al tafaner que la va vore, i després als que l'han vist en foto també, el va deixar sobtat. Osti tu, quin esglai, de sobte, a un racó d'una sala del museu Reina Sofia, una aparició va agafar forma, la viva estampa del nostre expresident provincial Fabra. Com si l'hagueren deixat allí, pobret meu, fent penitència, abandonat a la seua sort, assegut a una cadira fictícia al raconet de pensar. I perquè no hi hagués cap dubte el tafaner que va estar per allí, jugant-se el tipus, perquè sembla que no es podien fer fotos, va voler immortalitzar-lo amb la foto que ho demostra. Segurament és el lloc merescut per qui ha sabut fer de la política un art.

i processons

No cal dir que per aquelles contrades, en aquest temps de Setmana Santa, a banda de poder vore museus, el que no es pot deixar de veure, sí o sí, són processons. I no és perquè un vaja darrere d'elles, no! És que, vages per on vages, allà

ve de la pàgina anterior

a la messeta això de l'asento religioso pega tan fort com ací, i gires la cantonada que gires et trobes una banda de música, o uns tabals i bombos i cornetes, acompanyant la cúria i els passos amb els sants al coll. Això sí, una diferència, la gent que acompanya a la processó es col·loca al mig entre la cúria i els músics. Ací només miren. Són curiositats.

Ressuscitat a fer punyetes

I parlant de processons, diumenge de Pasqua, s'inicia la processó de l'encuentro. La Dolorosa, amb la capa blanca de joia, s'encamina Ferreres Bretó avall acompanyada per un dels múltiples grups locals de tabals, una de les tradicions més profundament arrelades al subconscient benicarlando. Jesucrist, amb l'estendard de ressuscitat enfila el carrer Major acompanyat de clergat, quatre regidors i la banda de música. La comitiva va capcota i concentrada en la feina i de sobte se sent un terrabastall i apareix pel terra l'estendard de Nostre Senyor. Sí, els que duïen la peanya no ho van calcular bé i la imatge va quedar mutilada per obra d'un anunci en què es llig "Centro Comercial Calle Mayor". Una metàfora del temps que vivim: els mercats volen acabar amb qualsevol intent de ressuscitar l'estat del benestar. I n'hi ha més, d'aquesta desgraciada processó: tot i haver des de feia dies els cartells de l'Ajuntament prohibint l'aparcament al llarg del trajecte,

diumenge al matí no se n'havia retirat ni un.

Salvatges

Mireu que ja portem un temps parlat d'aquesta plaça del PP. De com han anat deixant morir, és un eufemisme, la font que allí tenen... abandonada. Però encara més trist és vore com han matat, i no precisament amb eufemisme, un arbre plantat en un dels alambors de formigó que hi ha al costat de l'estacionament de minusvàlids. A vore, no volem dir que els del PP tinguen la culpa... però podria ser, tenint en compte que estan allí mateix i governen sobre tot el que és públic, per exemple, l'arbrat dels carrers de la vila. I és que, si veieu la imatge... quin mal feia aquest arbre perquè algú, amb menys de dos dies de front, li passes la moto-serra?

Cosas veredes...

Aquesta expressió castissa que el tafaner viatger es va portar del rovell d'Espanya ens val per a il·lustrar un fenomen paranormal que es pot contemplar vora la platja del Morrongo. De vegades s'ha proposat com a mesura d'estalvi mancomunat serveis entre les diverses localitats d'una comarca, per exemple, i això deu ser el que explica la presència d'un contenidor de l'Ajuntament de Vinaròs davant la platja més emblemàtica de la ciutat. El teniu a la foto si no ho creieu. O això o hi ha dins un espia que comunica al seu superior com no s'han de fer les coses en matèria de platges i turisme.

AVÍS PER A NAVEGANTS

Per sort per a l'atribolada democràcia que patim, alguna cosa es mou més enllà de la prepotència del PP —corretja de transmissió de mercats i empresaris— de què fa exhibició Don Mariano. D'entrada els resultats de les eleccions d'Astúries i —especialment— les andaluses, han deixat sense alè als cors mediàtics de tertulians i a les cúpules "populars", que s'ho tenien molt cregut —uns i altres—, això

de repetir majories absolutes.

I ara la mala imatge d'una vaga general, les declaracions penoses del tàndem Montoro-Bàez i els despropòsits verinosos de la cohort d'aduladors, pagats a (bon) sou per les cadenes (des)informatives addictes.

Tot plegat un primer avís, que Rajoy faria bé en no ignorar si vol acabar la legislatura.

Marc Antoni Adell

Senyora Garcia:

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista...

text EL LECTOR

Vaja que la cosa té ous. Ja fa un mes que s'han acabat les falles, ha passat la nostra sentidíssima setmana santa, setmana de passió pels bombos, i ara encara em vaig escrivint al voltant de les fastigoses i coentes falles. Ara mateix jo, personalment, podria subscriure fil per randa totes i cadascuna de les afirmacions que es fan a les pàgines tres, quatre i cinc. Mentre la policia diu que aquest any no ha passat pràcticament res al llarg i ample de les festivitats falleres, el seu cap pensa que ha estat l'any que més coets s'han llançat. Que la policia no pot fer res? Que els imbècils del pares els diuen que si no tenen una altra feina que fer que vigilar els seus xiquets? Jo ho tindria molt clar. Per suposat que els grans responsables dels coets que es tiren són els pares, això és inqüestionable. Si els que han de vigilar els seus fill no ho fan, no passa res. Cap problema. Ara que estem en crisi i que les arques municipals estan eixutes, una bona manera de fer recapte seria cosir a multes els pares dels xiquets en qüestió. Segurament a la segona multa les caixetes es quedarien a casa i tots estaríem més tranquils. Els pares perquè els va el seu peculí particular i els xiquets perquè així baixa la probabilitat de prendre mal. Però per molt que vulguem resoldre-ho, això que per a molts és un problema, per als fallers és un orgull i una demostració de la seua força i de fer constar que al llarg d'eixa setmana al poble manen ells i ningú més. Perquè si el poble està ple de gent, els casals fan caixa i les falles no només no desapareixen sinó que n'hi ha de noves, no tenim cap motiu per a canviar res. Els xiquets han de seguir tirant coets, rebentant papereres, clavegueres, contenidors i tot allò que siga susceptible de ser destrossat per la màgica pólvora. Per cert, que si els periodistes tenen fotos de xiquets tirant coets fora d'hores i no les volen ensenyar per això de la protecció dels

menors, també podria saber la policia qui són els pares de les criatures. Font d'ingressos a la vista.

Llegeixo que el centres d'ensenyament privats no van secundar la convocatòria de vaga general, tot al contrari que els públics. Una vegada més queda demostrat qui és qui. Realment el nostre mapa educatiu, pel que fa al sector privat, provoca unes irrefrenables ganes de perbocar. Caldria preguntar-nos seriosament que com és possible que en ple segle vint-i-u aquesta gent encara tinguen tant de poder. Ens hauria de caure la cara de vergonya de vore com els polítics van a les processons per a presidir-les. Si algun d'ells és realment creient i sent la religió, hauria d'anar a la fila com un acompanyant més, i no president un acte religiós en un estat es s'autoproclama laic. Per a més mofa i befa, vaig tindre l'oportunitat de vore per la tele el nostre alcalde, amb una vesta blanca i negra, tacant el bombo a una cosa que van fer dissabte passat a mig dia. Se'l veia incòmode, forçat. Collons, Marcelino, no hi vages, home, que no tots som com Mundo!!!

Suposo que l'origen del nostre eslògan més celebrat es troba a l'esdeveniment religiós més multitudinari que es fa al nostre poble. Alguna cosa em diu que aquest marcat accent religiós del que parla aquella frase que any rere any apareix al programa d'actes de la Setmana Santa està directament relacionat amb la processó del Crist de la Mar. Ens conta la senyoreta Sanz que més de deu mil persones hi van desfilar. Molt bé. Molt d'accent religiós i molt de fervor. Però ara jo em torno a preguntar el mateix de tots els anys: si eixes deu mi ànimes feren el que haurien de fer, el novenari s'hauria de fer a la plaça de la constitució o al camp de futbol, perquè l'església de Sant Bertomeu es quedaria petita. Per això molt de renovar vots, molt de silenci i molt de recolliment però a l'hora de donar el callo i complir "com Déu mana", tots es fan els suecs. Ai, quan anava mossèn Tomàs pel mig dirigint la processó! Quins temps.

Abans de començar, ja tenim retallades al centre de salut. Segurament a una altra comunitat que està a la zona meridional aquestes coses no passen. Allò si que és alegria.

ENCARA ES POT SOMNIAR

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

16 - III - 2012

Un article al diari ARA del periodista Eduard Voltas, ha desencadenat un debat molt interessant a la premsa de Catalunya. El periodista ha ficat sobre paper una qüestió delicada, ¿s'ha de considerar el castellà una llengua de Catalunya després d'una hipotètica independència? La resposta que dona Voltas és que sí, ja que són molts els catalans que se l'estimen com a pròpia.

A Catalunya, i si volem a la resta dels Països Catalans, són moltes les persones que tenen el castellà com a llengua pròpia i se l'estimen, això no està renyit amb que moltes d'ells utilitzen el català. Sovint des de les rengles del nacionalisme s'ha somiat un país ideal en què una vegada s'haja assolit la independència, tota la gent parlarà en català, només mirarà TV3 i únicament consumirà productes culturals en aquesta llengua, però això no serà així, després d'una hipotètica independència de Catalunya, els comportaments culturals de la gent seguiran sent més o menys els mateixos que ara i a tota aquesta gent no se la pot menysprear, si es vol un país cohesionat.

Una altra qüestió a tenir en compte és que sovint des del pensament nacionalista s'ha fet referència a la llengua castellana com a *lengua del imperio*, la culpable de tots els mals que afligeixen la llengua catalana. És cert que la força de l'estat i sobretot l'extensió de l'ensenyament obligatori i dels moderns mitjans de comunicació ha estat letal per al català, però també és cert que mai com ara hem tingut tanta gent alfabetitzada i tanta producció cultural en català, tot i que el seu futur en el món globalitzat pot ser bastant complicat.

Per a contrarestar aquesta força del castellà, han sorgit moltes veus que propugnen l'anglès com a llengua de comunicació amb la resta del món, la cosa té la seua gràcia, ja que substituïm la llengua de l'imperi antic, per la de l'imperi modern, i ja hi ha qui ho sabut aprofitar, des de les instàncies del poder educatiu valencià ja se n'han adonat, i ara es propugna un ensenyament anomenat plurilingüe en què algunes assignatures s'impartiran en la llengua de Shakespeare. Tot això està molt bé, i no seré jo qui discutirà la necessitat de que els joves sàpiguen com més llengües millors, és una necessitat peremptòria, però ara bé cal una planificació adient, i invertir recursos, sinó em fa l'afecte que tindrem uns professors que mal parlaran en anglès a uns alumnes que no sabem massa anglès, i això ens farà encara més ignorants, i el català tindrà que lluitar contra un altre element contrari.

17 - III- 2012

La invenció d'Hugo la darrera pel·lícula de Martin Scorsese suposa un canvi d'estil bastant radical del director americà. Recrea la vida de George Méliès un

Els Dies Gloriosos

dels pioners de la història del cine, apassionat pel món de les màquines i de l'il·lusionisme, contemporani dels germans Lumière, va assistir a una de les primeres projeccions dels inventors del cinematògraf i va quedar fascinat, va demanar a aquests que li vengueren un projector però no van voler, llavors en va inventar un ell, va anar introduint innovacions tècniques, i va crear els primers estudis cinematogràfics, les seues pel·lícules van tenir un enorme èxit, però es van fer còpies que ell no controlava i no va guanyar tots els diners que van produir. La primera gran guerra i el canvi de gustos del públic van fer que abandonara el cine. Al cap d'un temps es va retrobar amb una de les seues actrius Jeanne d'Alcy que regentava una parada de joguines i llaminadures i la van portar entre els dos.

La pel·lícula de Scorsese recrea aquesta història que protagonitza un xiquet anomenat Hugo, el pare del qual havia descobert un autòmat creat per Méliès, i que tracta de donar-li vida i una vegada mort serà el nen qui tractarà de continuar la història començada pel seu pare, això el durà a descobrir la verdadera identitat del venedor de llaminadures.

La invenció d'Hugo és d'una bellesa impressionant, és poesia en estat pur, des del començament fins al final, la magnífica fotografia de Robert Richardson li dona un aire a relat fantàstic, el mateix que la música de Howard Shore. Els intèrprets són fantàstics destacant sobretot els dos xiquets Asa Butterfield (Hugo Cabret) i Chloë Moretz (Isabelle). A banda de l'homenatge a George Méliès, a la pel·lícula també són presents els homenatges als germans Lumière, a Charlot, a Buster Keaton i fins i tot a Christopher Lee que té un petit paper. *La invenció d'Hugo* és un esplèndida lliçó de cine, un homenatge a aquelles persones que van crear aquesta magnífica fàbrica de somnis que encara ens permet somniar.

**ENTREVISTA AMB JOSEP NAVARRO,
AUTOR DE L'EXITÓS LLIBRE GLOBALITZA... QUÈ? (3a part)**

text i foto REDACCIÓ

(3a part. Continua de La veu 827)

Què hi podem fer per evitar ser un "homo cocacolens"?

Ens referim a l'homo coca-colens perquè eixa marca de beguda és un paradigma de la globalització-uniformització occidental del capitalisme. Perquè eixa beguda és el millor exemple de l'imperialisme cultural.

Quan parlem d'homo coca-colens ens referim a l'ésser humà globalitzat, alienat: que no té consciència de classe treballadora, que es dedica a treballar i consumir sense plantejar-se la seua existència, que es creu tot el que ix als mitjans de comunicació de masses i no els qüestiona, que es dedica a passar de la política o a seguir el joc del sistema democràtic actual. Per al Capitalisme és més senzill controlar gent homogènia i uniforme, i l'homo coca-colens no té arrels, està aculturitzat, és un resultat d'aquest sistema que ens vol acrítics i dòcils.

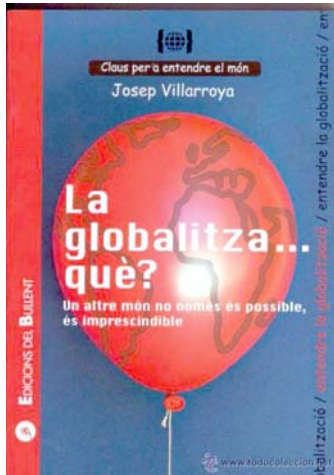
Per evitar ser homo coca-colens cal informar-se'n, pensar críticament, debatre, qüestionar-ho tot.

Ets professor en un institut públic, què n'opines de les retallades? Creus que el jovent s'implica?

Un altre aspecte on es visibilitza la fase neoliberal del capitalisme és l'educació. Des de fa dècades estem patint una privatització d'aquest dret, amb l'augment dels concerts amb escoles privades. Cal tenir clar que això es deu a dos motius: per una banda, és deixa una part de l'educació en mans d'empreses (normalment lligades a l'Església) per fer negoci, d'una altra banda, perquè al professorat de la privada es troba en pitjors condicions laborals i la patronal en treu un major guany, també perquè l'escola privada concertada serveix perquè les classes mitges puguin segregar els seus fills i no dur-los a la pública, i finalment, perquè el control ideològic de l'educació és major i el seu tarannà és més conservador.

A més de la privatització, també estem patint una precarització de l'escola pública, amb retallades de programes de suport, de diversificació, d'augment de ràtios d'alumnes per aula, la qual cosa fa empitjorar la qualitat de l'educació pública. A més a més, cal tenir en compte que el 85% de la població immigrant porta els seus fills i filles a l'escola pública, amb la qual el que es vol afavorir és que l'escola pública esdevinga un ghetto. Alerta! el problema no és la immigració, sinó el fet que amb diners públics s'estiguen finançant el negoci d'unes poques persones i que se segreguen les persones com feia l'apartheid a Sudàfrica.

Com a treballador, porte més de deu anys a l'educació pública, i també he treballat com a professor en un col·legi privat-concertat. Durant aquests anys he vist com les meues condicions laborals -salari, jornada laboral, vacances...- han anat empitjorant, i no només ara amb l'excusa de la crisi, sinó també abans, quan se suposava que eren els anys de creixement econòmic. A més a més, des dels mitjans de comunicació de masses estan culpabilitzant de la crisi els i les treballadores del sector públic: que som egoistes, que no treballem, que tenim massa vacances... El problema és que aquest discurs generat pels vertaders culpables de la crisi -els banquers, la patronal, els partits polítics majoritaris...- intenta calar entre els i les treballadores que estan en l'atur o que pateixen pitjors condicions laborals. És una maniobra que té dos objectius: per una banda, desviar l'atenció dels vertaders culpables de la crisi -es culpen els immigrants, els funcionaris... mentre que els grans empresaris, els banquers o els polítics que estan al poder resten al marge-; i per una altra banda, és una manera de dividir la classe treballadora, que ens barallem entre nosaltres per les engrunes que ens deixen, mentre que ells es queden amb la part més gran del pastís.

La nostra llengua i la nostra cultura pateix els inconvenients de la globalització. Quin diries què és l'estat del català actualment?

Es cert que la llengua i la cultura catalanes pateixen els efectes de la globalització, de la uniformització cultural, com milers de llengües i cultures arreu del món que es veuen amenaçades i corren el risc de desaparèixer. La uniformització cultural s'estén arreu del món, i l'objectiu és doble: per una banda, volen fer desaparèixer la diversitat cultural, ja que això provoca un empobriment cultural que afavoreix l'homogeneïtzació cultural, amb la qual cosa és més senzill crear mercats culturals uniformes a nivell mundial. Uns botons de mostra: la majoria de les pel·lícules que s'estrenen als Països Catalans -i al món- provenen dels EUA, la festa de Halloween s'ha imposat en els últims anys, la celebració de Sant Valentí coma dia dels enamorats -quan nosaltres ho celebrem en Sant Jordi o Sant Donis... Les cultures amb major poder econòmic i polític -com l'anglòfona- s'imposen a altres llengües i cultures, les minoritzen i les ofeguen. De fet només cal fer una ullada a la indústria del cinema o de la música per adonar-se que l'anglès s'imposa a la resta. La cultura és un reflex de l'economia, i a hores d'ara l'imperi econòmic, polític i cultural són els EUA.

En el cas dels Països Catalans, a més, tenim un problema afegit, el fet de no disposar d'un Estat que defensi la nostra

ve de la pàgina anterior

cultura. Més aviat és tot el contrari, ja que els estats espanyol i francès intenten esborrar la nostra llengua i la nostra cultura, o fer que esdevinguin quelcom folclòric, per imposar-hi les seues. El cas del País Valencià és un paradigma de la substitució lingüística, ja que l'anomenat bilingüisme és un parany per acabar amb la nostra llengua. En aquest sentit, l'educació hi juga un paper molt important; de fet, cada any es queden més de 125.000 xiquets i xiquetes sense poder estudiar en català. Els atacs a la normalització lingüística són constants, un altre exemple és el tancament de TV3. Així que caldrà que lluitem cada dia, i pensar que no podem abandonar el valencià, el nostre català: una llengua es perd quan els seus parlants deixen d'utilitzar-la. Caldrà que siguem fidels a la nostra llengua, que en tinguem cura, i que aconseguim la independència per tindre les eines que ens permeten la seua normalització.

Quin és el nostre paper per millorar el món?

El primer que hem de tenir clar és que canviar la història depèn de nosaltres, ja que la història s'escriu cada dia, la fem entre tots i totes. Ens hem de convèncer que depèn del que nosaltres fem que el futur serà millor o pitjor. Si pensem que no hi ha res a fer, si considerem que el que fem no serveix de res, com ens volen fer creure, aleshores ja hem perdut. Com va dir Marx, la pitjor lluita és la que no es fa.

Una altra cosa que hem de fer és tindre consciència de classe, de classe treballadora. Des de fa anys ens han venut la moto que ja no hi havia classes, i molta gent s'ho ha cregut, semblava que tothom era classe mitjana, que era un vergonya ser treballador. Hi ha hagut opressors i oprimits, i avui encara hi ha explotadors i explotats. De fet, està demostrat que continua produint-se una concentració de la riquesa, i cada vegada una minoria de rics són més rics, i cada vegada la immensa majoria de la població continua empobrint-se. Hem de ser conscients que si nosaltres ens fem cada dia més pobres, és perquè ells cada dia es fan més rics, perquè s'enriqueixen a costa nostra.

I, per finalitzar, caldrà que ens organitzem en col·lectius, en sindicats i en partits que realment estiguen disposats a transformar aquest sistema. Caldrà que tornem a pensar i actuar col·lectivament, Si tenim en compte que només el 15% dels treballadors i de les treballadores estan sindicats, això explica la poca força que podem tenir davant de la patronal i de les institucions de l'Estat que els representen. Evidentment haurem d'abandonar eixos sindicats i eixos partits que es diuen d'esquerres, però que no actuen com a tals, que es dediquen a tirar els nostres drets, com la reforma de les pensions de l'any passat. Els i les treballadores, desunides, som febles; la nostra força rau en la nostra unió, en la nostra lluita. Tot el que tenim ha estat fruit de la lluita dels nostres avantpassats, i si ara no lluitem ho perdrem nosaltres, i els nostres fills i les nostres filles tindran pitjors condicions de vida. Tot està per fer i tot és possible.

Els equips del Club de Pilota Arreal-li Bona destaquen en el Trofeu Diputació de València

text i foto VICENT FERRER

Els pilotaris del Club Arreal-li Bona de Benicarló segueixen mantenint als seus equips al capdavant dels seus respectiu grups de competició, després de les cinc jornades jugades corresponents al Campionat Autòmic de frontó per parelles, Trofeu Diputació de València.

En la tercera categoria, és l'equip A de Benicarló el que està liderant la classificació en el seu grup, encara que està empatat amb el Quart de Poblet G, a dotze punts. Recordar que encara queda pendent l'enfrontament entre els dos equips, previst per a la setena jornada, pertanyent a l'anada de la fase de la lligueta. Si es manté el nivell de joc d'ambdós equips, aquesta partida obrirà una xicoteta bretxa entre ells.

El segon equip del Club Arreal-li Bona continua, de forma contundent, al més alt de la classificació. De fet l'equip benicarló està comptant les seues partides per victòries. Cinc de cinc en el seu caseller, amb el que ha aconseguit una bona diferència amb l'equip segon classificat, el Quartell, i entre les seues victòries, de cara al final de la lligueta, es compten les sumades davant el segon i tercer classificats. Amb tot això, en aquesta edició del Campionat Autòmic de frontó per parelles, s'ha de tenir molt en compte per a les travesses finals a les formacions del club cadufero.

NOVES VICTÒRIES

text i foto CNB

Un Club Natació Benicarló llançat va aconseguir nombroses victòries en les categories Infantils i Majors en el 8é Control Provincial.

Contundents victòries de l'equip de natació benicarló celebrat el passat 31 de Març i 1 d'Abril en la piscina olímpica de la Salera de Castelló. En la categoria masculina Carlos Fuente i Miguel Piñana van imposar el seu ritme en l'aigua amb les victòries, en els 1500 m lliures (18.17.19) i en els 100 m lliures (58.45), de Carlos Fuente, i la victòria de Miguel Piñana en els 50 m braça amb un crono de 33.88 completant una actuació impecable. Marc Fresquet 1r en els 50 m lliures (25.50) i Jordi Curto 1r en els 200 m papallona (2.38.22).

En l'equip femení una imparable Meritxell Sospedra va aconseguir les victòries en els 200 m papallona (2.41.30) i en els 400 m estils (5.44.83). Nerea Sorando va ser primera en els 200 m esquena (2.37.30) i també va aconseguir la victòria Vanessa Bel en els 200 m braça (3.02.96).

Destacar les diferents posicions d'un complet equip que va nadar amb moltes ganes, arrodonint els resultats amb la segona posició de Miguel Piñana en els 50 m esquena i en els 100 i 200 m braça; Carlos Fuente 2n lloc en els 400 lliures i 3r en els 100 m papallona; Albert Astor 3r en els 100 m lliures; Adrián Adell 3r en els 1500 m lliures i José Julián Jaén 3r en els 200 m braça; Nerea Sorando va ser 2a en els 50 m esquena i 3a en els 100 m esquena; Vanessa Bel 2a en els 50 i 100 m braça; Irene Sorando 2a en els 100 m papallona; Cristina García 3a en els 200 m braça i Noemí Anta 3a en els 50 m braça.

El grup Infantil i Majors van formar equip en aquesta ocasió amb Miguel Piñana, Marc Àvila, Marc Fresquet, David Valdearcos, Jordi Curto, Carlos Fuente, Albert Astor, Alberto Añó, Adrián Adell, José Julián Jaén, Nerea Sorando, Meritxell

Sospedra, Carla Fresquet, Vanessa Bel, Irene Sorando, Cristina García, Gisele Mateu, Marta Valdearcos, Anna Añó, Claudia Barrachina, Nicole Mateu i Noemí Anta.

També l'equip Aleví i Benjamí va nadar aquest cap de setmana 31 de Març i 1 d'Abril en les instal·lacions de la Piscina Provincial de Castelló en la 5a edició de la Lliga Promeses al que van acudir els equips de l'Aquatic Castelló, Castalia Castelló Costa Azahar, CN Onda, CN Vila-Real, CN Vinaròs, CDN Lledó i el CN Benicarló.

Destacar en l'equip Aleví la 2a posició de Júlia Barrachina en els 200 m estils, la 4a posició de Marc Vea en els 1500 m lliures i la 4a posició de David García en els 100 m estils.

L'equip Aleví i Benjamí va estar compost per: Marc Vea, David Curto, Alberto García, Salva Sorlí, Pablo Ebrí, David García, Oscar García, Joan Martín, Aitor Gil, Oriol Lluch, Ibai Ferrer, Adreu Gilabert, Raúl Vicente, Yago Mateo, Raúl Carbó, Pedro Tomás, Alejandro Balague, Júlia Barrachina, Ester Segura, Gemma Rillo, Gemma Labèrnia, Ariadna Coll, Maria García, Blanca Pérez, Blanca Beer, Laura Jimenez, Marina Segura, Nerea Martín, Balma Fabregat, Lara Rodriguez i Anastasia Putilenko.

El Club Ciclista Balaguer participà en els Campionats Autònoms de Ciclisme en Pista guanyant Joan Jiménez una medalla de Bronze

text i foto VICENT FERRER

El jove ciclista benicarló Joan Jiménez va aconseguir una medalla de bronze en els Campionats Autònoms de Ciclisme en Pista, que van celebrar-se en el velòdrom Luís Puig de València, per a totes les categories.

Van participar tres corredors cadets del Novo Informo CC Deportes Balaguer de Benicarló. Dimecres que ve es realitzaren unes proves per a decidir els corredors seleccionats per als Campionats d'Espanya. De moment en la preselecció autònoma estan els benicarlóncos Pedro Provenç i Joan Jiménez, que esperem es recupere de la lesió i pugua aconseguir una plaça per als Campionats d'Espanya

EMPAT ENTRE BENICARLÓ I PENÍSCOLA

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Que vaja per davant, el carajillo de fa un parell de setmanes me'l vaig beure amb *gonia* i no em va fer profit. Dit açò, explicar que el CDB i l'ACD Peníscola van empatar a un aquest passat dimecres en partit avançat la jornada corresponent del primer grup del campionat de primera regional.

Hom es preguntarà el motiu de jugar en hora intempestiva (les nou de la nit) i en un dia tan estrany (dimecres laborable al mateix temps que el Madrid i l'Atleti repetien la història de sempre per televisió). Es veu que la directiva peníscolana havia demanat poder tindre lliure el diumenge perquè hom sap que se celebra amb entusiasme, devoció i en general dosis elevades d'alcohol la festivitat de sant Antoni. I ells són tots molt devots del sant i hagueren considerat un acte herètic no poder pujar a l'ermita per un partit de futbol. Com a nosaltres ja ni ens va ni ens ve res perquè estem salvats i no aspirem a res que no siga passar-nos-ho bé els vam dir que val, que dimecres mateix ens anava bé.

Quan vaig arribar al camp em vaig endur una grata sorpresa. Estava convençut que en aquesta pàgina mateix hagueren cabut els noms i cognoms de tots els espectadors, però no, segons comptes del meu amic Vicent Ferrer n'èrem prop de dos-cents. Majoritàriament tots forasters que cridaven insultaven l'àrbitre i la seua senyora mare i fins i tot gosaven de ficar-se amb els nostres jugadors.

Ho direm ràpid, el Peníscola no té res, però res de res del món. Un equip clàssic d'aquesta categoria, sense mig del

camp, en què les pilotes passen directament de la defensa a la davantera. No és per tant estrany que estiguen ocupant un dels darrers llocs de la taula classificatòria. Com ens van poder empatar? No ho sé, perquè els futbolistes del Benicarló (tots del poble) toquen i retoquen, no en rifen ni una... però no tenen gens de mala bava. I per això ens van empatar.

El partit va estar marcat per tres instants. El primer un penal a favor del Peníscola que no vaig poder apreciar perquè es va produir molt lluny de mi i segurament ni devia ser penal ni devia ser res; el van xutar, Jordi el va parar i al rebuig no va anar cap defensa nostre, circumstància que va aprofitar el mateix llançador per rematar-la i tirar-la dins. El segon moment va ser prou semblant però a l'altra porteria. Jo sí que estava davant i ho vaig vore a primera fila; va ser penal, com una casa, però abans de xiular-lo l'àrbitre la pilota ja havia entrat a porteria i el tio trompino va demostrar que no se sap allò de penal i gol és gol i ens va fer passar uns moments de tensió mentre Àlex Ferrer introduïa la pilota al fons de la porteria forastera. El tercer instant va ser el més divertit. En fora de joc Monterde va enfilar tot solet el porter peníscolà Sito, aquest —sense massa reflexos— fa falta i per ocasió manifesta de gol és expulsat per l'àrbitre. Ací va estar a punt d'organitzar-se'n una de bona. Els aficionats de l'equip visitant es van indignar. Déu meu, com bramaven! Es van posar amb tot i amb tots. Encara sort que, com he dit, no ens hi jugàvem res i no vam entrar en el joc... però vaja, divertit de veritat.

Amb aquest empat es va acabar el partit. Ens mereixíem guanyar per ocasions i joc, però si als peníscolans els fa paper el puntet, ja ens va bé a tots.

FOTO: VICENT FERRER

“DAS LA NOTA DE COLOR”, AL GÒTIC

text i foto NATÀLIA SANZ

És valenta, molt valenta, i una de les persones més destacades, malgrat la seua joventut, en el panorama artístic i cultural de Benicarló. Mireia García Pastor va néixer ací el 24 de Maig de 1985, i es va dedicar al món de l'art des de ben menuda. Els pinzells i els bastidors són part de la seua vida des de sempre. Però no sols s'ha dedicat a les arts plàstiques, sinó que també la dansa i el teatre sempre han estat presents en la seua vida com artista, fet que es reflecteix a les seues obres.

"Das la nota de color" és el nom que ha volgut ficar a la primera exposició que presenta a Benicarló. l'obra de Mireia es pot vore al Gòtic fins el 10 de maig. Un recorregut variat, plural i coral, com ho és ella. En realitat és un treball molt personal que comença amb el títol de la mostra, un lema que te tatuat en el braç dret. Aquesta frase la ve sentint des de ben menuda per part de la seua família i amics. L'exposició és una reflexió sobre l'oníric, sobre la transportació dels seus somnis pictòricament. Són una sèrie de quadres a l'Oli, acrílic, collage i relleu, sobre la representació dels seus somnis i sobre l'estudi del color i de les diferents tècniques utilitzades per la realització del llenç. "Llavors aquest nom li ve perfecte, ja que l'estudi del color i les diferents tècniques naixen d'ací", diu Mireia. En aquest moment Mireia es troba estudiant Belles Arts a la Universitat de Barcelona i tot el que abans era una afició, s'ha convertit en una realitat per a ella.

